

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл. 59 ал. 1 ЗАНН

С Наказателно постановление № 20-0938-002366/ 02.07.2020 г. на НАЧАЛНИК на СЕКТОР “ПП” при ОД на МВР - ПЛЕВЕН, на Л. Б. Л. ЕГН: ***** са наложени административни наказания, както следва:

- на основание чл.180 ал.1 т.1 от Закона за движението по пътищата – глоба в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, за извършено нарушение по чл.96 ЗДвП;
- на основание чл.174 ал.1 т.2 от Закона за движението по пътищата - глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за извършено нарушение по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП.

Срещу така издаденото Наказателно постановление (НП), санкционираното лице е подало жалба до РАЙОНЕН СЪД - ПЛЕВЕН. Счита, че издаденото НП не съответства на изискванията на чл.57 ал.1 т.5 ЗАНН. Наред с това, оспорва фактическата обстановка, приета в хода на административнонаказателното производство, като отбелязва, че просто е избутвал лекия си автомобил и че в тази връзка, не е имал качеството на „водач“ съобразно ЗДвП. Алтернативно изтъква, че дори да се приеме извършване на административно нарушение, то същото е следвало да бъде санкционирано на основание чл. 174 ал.1 т.1 от Закона за движението по пътищата, вместо – на основание 174 ал.1 т.2 ЗДвП, както е сторил административнонаказващия орган. На тази основа, счита Наказателното постановление за незаконосъобразно и неправилно, като моли за неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с упълномощен защитник. Поддържат жалбата по изложените в нея съображения и пледират да бъде постановен справедлив съдебен акт.

За ответната страна – ОД на МВР – ПЛЕВЕН, представител не се явява.

Жалбата е подадена от оправомощена страна, в срока по чл.59 ал.2 ЗАНН, поради което се явява допустима.

След щателно обсъждане на събраните по делото доказателствени материали поотделно и в тяхната съвкупност, Съдът намира следното:

Административнонаказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №

241761/22.05.2020г. от страна на Д.Л. Д. - мл.автоконтрольор при СЕКТОР „ПП“ при ОДМВР - ПЛЕВЕН, в присъствието на свидетеля Г. Н. Р. , както и на нарушителя Л. Б. Л. . Съставен е за това, че на 22.05.2020 г. около 14:00 часа в гр. ПЛЕВЕН, като водач и собственик на л.а. „РЕНО МЕГАН СЦЕНИК“ с рег.№ЕН 2588 ВН, извършва следното: потегля от паркомясто, намиращо се на ул. „ГЕОРГИ КОЧЕВ“ ***, управлява по ул. „МУРГАШ“, където до номер 9, поради техническа неизправност на автомобила спира, слиза, не предприема необходимите мерки същият да не потегли, вследствие на което автомобилът се привежда в движение без водач, преминава през кръстовище, образувано от улица „МУРГАШ“ и улица „КАРЛОВО“, където влиза в подземен склад, намиращ се на адрес бул. „РУСЕ“ *** на фирма „ВАЛБОРГЕН“ ЕООД, удря се и спира движението си в носеща метална конструкция на хладилник. Отбелязано е, че през целия изминат път, водачът тича след автомобила с цел да го спре, като на няколко пъти се спъва и пада; изпробван е с техническо средство ДРЕГЕР АЛКОТЕСТ 7510 с фабричен номер ARDM 0254, като уредът отчел 1,07 промила в издишания от водача въздух, в 14:22 часа; издаден е Талон за медицинско изследване №0036516. Отбелязано е, че при разговор-беседа с водача, същият е заявил, че е пил бира и е искал да достигне пункта за ГТП, наморащ се в близост на адрес ул.„МУРГАШ“ ***, като по този начин е реализирано ПТП с материални щети по автомобила и конструкцията на хладилника на горепосочената фирма. Описаното е квалифицирано като нарушения по чл.96 ЗДвП и чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП. При съставяне на АУАН, възражения не са направени; такива са постъпили по реда, но извън срока на чл.44 ал.1 ЗАНН, като Л. е изтъкнал, че при процесното произшествие, не е имал качеството на „водач“ по смисъла на ЗДвП, както и че са допуснати съществени нарушения при съставяне на АУАН, без да конкретизира точно какви.

Следва да бъде отбелязано, че в изпълнение на издадения Талон за медицинско изследване №0036516, Л.Л. се явил в указания времеви интервал в СПО на УМБАЛ „Д-Р ГЕОРГИ СТРАНСКИ“ ЕАД и дал кръвна проба. Въз основа на същата, бил изготвен Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №161/27.05.2020г., от който се установява, че концентрацията на етилов алкохол в кръвта на Л.Л. е 0,65 на хиляда. Същият Протокол бил докладван на административнонаказващият орган, който обаче, по причини, които не са известни, не взел предвид така извършеното химическо изследване. Възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка; в допълнение към същата отразил, че резултатът от химическото изследване е 0,65 на хиляда и издал обжалваното НП, с което на Л. Б. Л. ЕГН: ***** са наложени административни наказания, както следва: на основание чл.180 ал.1 т.1 от Закона за движението по пътищата – глоба в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, за извършено нарушение по чл.96 ЗДвП; на основание чл.174 ал.1 т.2 от Закона за движението по пътищата - глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за

извършено нарушение по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен, а Наказателното постановление – издадено, от компетентни лица /л.21 – 22 от делото/. Внимателното запознаване със съдържанието на Наказателното постановление разкрива, че не е допуснато претендираното от жалбоподателя нарушение по чл.57 ал.1 т.5 ЗАНН, тъй като е налице ясно и разбираемо, в действителност – изключително подробно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, като наред с това е отбелязано, че НП се издава въз основа на материалите по образуван АУАН 241761/22.05.2020г. от страна на Д.Л. Д., т.е. посочени са и доказателствата, които го потвърждават. Служебната проверка за законосъобразност, извършвана от настоящата инстанция не установява и други нарушения от процесуален характер при провеждането на административнонаказателното производство.

Ето защо Съдът приема, че обжалваното Наказателно постановление се явява формално законосъобразно. Във връзка с неговата правилност, бяха събрани гласни доказателствени средства – показания на свидетелите Д.Л. Д., Г. Н. Р. , П. Г. Н. , Б. В. Г., П. Г. Х., Л. Х. И., Д. Ц. С., М. Ц. И., както и писмени доказателства /л. 11 –14, л.17 – 18, л.32, от делото/.

Съдът приема като непредубедени показанията на свидетелите Д.Л. Д., Г. Н. Р. . Показанията на първия са изключително подробни, а тези на втория свидетел – с по-общ характер, но взаимно се потвърждават от една страна, а от друга – са в потвърждение на изложената в АУАН/НП фактическа обстановка. И двамата свидетели не са били очевидци на случилото се, но в качеството на дежурни полицейски служители са посетили местопроизшествието, беседвали са с очевидци и със самия Л.Л., като последният детайлно им е разказал и дори - посочил на място, предприетите от негова страна действия преди самопотеглянето на автомобила; тези беседи са надлежно взети предвид при отразяване на процесната фактическа обстановка. Показанията на свидетелите Д. и Р. намират потвърждение в показанията на Б. В. Г., П. Г. Х., Л. Х. И. – трудово ангажирани във връзка с офиса на „ВАЛБОРГЕН“ ООД – ПЛЕВЕН, находящ се на адрес бул. „РУСЕ“ ***. Посочените трима свидетели са имали възможност да възприемат катастрофиралия л.а. „РЕНО МЕГАН СЦЕНИК“, поведението и състоянието /в т.ч. – външните признаци на нетрезво състояние/ на жалбоподателя, като св.Г. е имал възможност да проследи на охранителните камери на офиса, удара на лекия автомобил в хладилната камера на „ВАЛБОРГЕН“ ООД – ПЛЕВЕН, както и да изслуша версията на самия Л.Л. за случилото се – че е „изпуснал“ автомобила да тръгне сам по нанадолнище, тичал е след него, като свидетелят отбелязва, че Л. е имал кръв по лицето и ръцете си. На свой ред, показанията на свидетелите Д. Ц. С. и М. Ц. И. потвърждават, че Л. е следвало да премине на годишен технически преглед /ГТП/ в пункта, в който

посочените двама свидетели работят, като С. чул движението на споменатия лек автомобил /с „мръсна газ“/, а св.И. – видял същия автомобил да се движи без водач, навлязъл с висока скорост в подземните гаражи на хотел „БАЛКАН“, а след това – видял и самия Л., в нетрезво състояние, който се интересувал „къде ми е колата“. Следва да бъде подчертано, че показанията на Д.Л. Д., Г. Н. Р. , Б. В. Г., П. Г. Х., Л. Х. И., Д. Ц. С., М. Ц. И. са във взаимно потвърждение, не будят съмнение в добросъвестността на тяхното депозиране и от тях се установява именно фактическата обстановка, изложена в процесния АУАН, а впоследствие – възпроизведена и в обжалваното НП; в нейна подкрепа са и представения по делото Талон за медицинско изследване с №0036516, Протокол за медицинско изследване и взимане на биологични проби, Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №161/27.05.2020г., Справка за съдимост и Справка за нарушител от региона, издадени на името на Л. Б. Л. . Ето защо Съдът приема за доказана изложената в АУАН/НП фактическа обстановка, която няма да преповтаря, още повече, че презумпцията по чл.189 ал.2 ЗДвП, не се явява опровергана. Следва обаче да бъде подчертано, че макар споменатата фактическа обстановка да не буди съмнение в своята правилна отразеност, все пак същата се явява непълна, от гледна точка на изложените по-горе факти и обстоятелства, следващи издаването на АУАН. Налице е развитие на процесния случай, което не е съобразено от страна на административнонаказващия орган – неоснователно е оставен без внимание представения по делото Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №161/27.05.2020г., от който се установява, че кръвната проба на Л. Б. Л. е с алкохолна концентрация в размер на 0,65 промила. Следва да бъде отбелязано също така, че според свидетелите Д., Р., Г., Х., И., И., поведението на жалбоподателя, след възникване на произшествието е притежавало видими признаци на пияно състояние – същият се е държал не особено адекватно /вкл. – се е изходил по голяма нужда в близост до катастрофиралия си автомобил/, лъхал е на алкохол, залитал е, имал е кръв по лицето и ръцете си – резултат от падане при преследването на автомобила, тичайки; не може да бъде оставено без внимание и това, че при описаната обстановка на самопотеглил, движещ се по улицата с висока скорост, автомобил без водач, според свидетелите И. /очевидец/, Д., Р., Г., за щастие, е бил избегнат особено трагичен развой, тъй като по улица „МУРГАШ“, по времето на преминаване на неуправляемия автомобил е имало граждани, в т.ч. – малолетни деца, които навреме са избегнали сблъсъка, качвайки се на тротоара.

До известна степен в потвърждение на фактическата обстановка, изложена по-горе – както и на доказателствените източници, изброени по-горе, от които тя се установява, са показанията на свидетеля П. Г. Н. . Същият разказва, че е водел неангажиращ разговор в близост до хотел „БАЛКАН“, когато е преминал лекия автомобил, стопанисван от Л. Б. Л. . Свидетелят обаче не обърнал особено внимание на случващото се, включително – заявява,

че по улицата не е имало хора, а и не е забелязал дали автомобила е имал или е нямал водач. Наред с това, показанията на св.Н. са недостатъчно конкретни и като взе предвид изложените дотук особености на показанията на неговите показания, Съдът преценява същите като недостатъчно убедителни – и не им отдава вяра.

Отново следва да бъде подчертано, че с изключение на показанията на св.П.Н., от останалите доказателствени източници се установява по убедителен начин изложената по-горе фактическа обстановка, а на тази основа, Съдът намира за доказани по убедителен начин и нарушенията на ЗДвП, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на Л. Б. Л. .

Следва да бъде напомнено, че съобразно чл.96 ЗДвП, *„Водачът на спряно за престой или паркирано пътно превозно средство е длъжен да вземе мерки то да не може да се приведе в движение или да потегли само.“*. Налице е задължение за действие, с което, при описаната по-горе фактическа обстановка, Л. Б. Л. не се е съобразил, защото при напускане на моторното превозно средство, което е управлявал по ул.“МУРГАШ“ в гр.ПЛЕВЕН, не е взел мерки, щото превозното средство да не може да потегли само - в резултат на което пък е възникнала и непосредствена опасност за движението. В тази връзка отново следва да бъде акцентирано върху това, че се касае за светлата част на денонощието, оживена част от населеното място, включително – наличие на малолетни лица в близост, които за радост, не са пострадали. Следователно, правилно административнонаказващият орган е пристъпил към налагане на административно наказание на основание чл.180 ал.1 т.1 ЗДвП, съобразно която административнонаказателна разпоредба, *„Наказва се с глоба от 20 до 150 лв. водач, който: наруши правилата за използване светлините на пътно превозно средство, за престой или за паркиране, за използване на пътното платно, когато в резултат на нарушението е създадена непосредствена опасност за движението...“*. Съдът намира, че доколкото създадената опасност е била насочена към малолетни лица и при съобразяване на пияното състояние на дееца, което следва от споменатия по-горе за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №161/27.05.2020г. и което представлява отегчаващо отговорността обстоятелство с особена тежест, коректно административнонаказващият орган е наложил глоба в максималния размер, предвиден в чл.180 ал.1 т.1 ЗДвП – 150 лева.

От друга страна, налице е редовно проведено химическо изследване, отразено в Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №161/27.05.2020г., който Съдът приема като годно писмено доказателство по делото. Следователно, в настоящия случай са налице достатъчно доказателства, че нарушителят е изпълнил задължението, предвидено в чл.6 ал.6 т.2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.,

като наред с това, в съответствие със същата Наредба, Л.Л. е дал съответна кръвна проба за изследване, която е на свой ред, надлежно изследвана. Ето защо Съдът приема, че неоснователно, административнонаказващият орган е лишил от кредитиране установената по този начин алкохолна концентрация в размер на 0,65 промила. Именно този резултат се явява единствено релевантния и правилен в случая, тъй като не са налице доказателства за наличието на предпоставките по чл.6 ал.9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., при които би било допустимо взимане предвид показанието на техническото средство. Ето защо, Съдът намира за доказано по категоричен начин извършеното от жалбоподателя нарушение на разпоредбата на чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП, съобразно която *„На водача на пътно превозно средство е забранено: да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози...“*. Налице е задължение за бездействие, с което, при описаната по-горе фактическа обстановка, Л. Б. Л. , не се е съобразил – и това нарушение се явява доказано по несъмнен начин. В тази връзка, следва да бъде напоменено, че административнонаказателната разпоредба на чл.174 ал.1 от Закона за движението по пътищата, гласи следното: *„Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух: 1. над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително – за срок от 6 месеца и глоба 500 лв.; 2. над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително – за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв.“*. В съответствие с изложените по-горе съображения, нарушението по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП се явява доказано по несъмнен начин, но неправилно, административнонаказващият орган е подвел деянието под по-тежкия от двата състава на административно нарушение – този по чл.174 ал.1 т.2 ЗДвП. Напротив, при установената по-горе алкохолна концентрация на нарушителя – 0,65 промила, следвало е административнонаказващият орган да наложи административни наказания на основание чл.174 ал.1 т.1 ЗДвП – лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и глоба 500 лв. В обсъжданата част, НП следва да бъде изменено като бъде приложен по-леко наказуемия състав на административно нарушение и бъдат надлежно коригирани както правното основание за налагане на административните наказания, така и техния размер. В останалата част, НП следва да бъде потвърдено.

Не на последно място, не могат да бъдат възприети възраженията на жалбоподателя, че същият не е имал качеството „водач“ в процесната ситуация. Следва да бъде напоменено, че според легалната дефиниция, съдържаща се в §6 т.25 от ДР на ЗДвП, *„Водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по*

пътищата.“. Както беше обсъдено по-горе, именно Л. Б. Л. е привел лекия автомобил в движение и след известен технически проблем, е слязъл от същия, за да се опита посредством бутане, отново да го приведе в движение – но единственото което е постигнал било, че в крайна сметка, л.а. „РЕНО МЕГАН СЦЕНИК“ е потеглило без своя водач. На свой ред, съобразно т.2 от Постановление № 1 от 17.I.1983 г. по н. д. № 8/82 г., Пленум на ВС, *„Понятието "управление", употребено в чл. 342, ал. 1 НК, включва всички действия или бездействия с механизмите и приборите на превозното средство, както и задължителните указания на оправомощените лица, когато тези действия или бездействия са свързани с опасност за настъпване на съставомерни последици, независимо дали превозното средство или бойната или специалната машина се намира в покой или в движение.“*. Макар задължителното указание да е дадено във връзка с приложението на чл.342 ал.1 НК, липсват сериозни юридически съображения то да бъде ограничено единствено до същото приложение; напротив, възприетата от страна на ВС формулировка несъмнено притежава прецизност, изчерпателност и следователно – относимост към управлението на ППС като правно-регулирана дейност въобще. Следователно, в случая е налице „управление“ на ППС по смисъла на §6 т.25 от ДР на ЗДвП, а обстоятелството, че жалбоподателят е предприел неуместни от техническа страна действия по спиране на превозното средство, последвани от опити за неговото привеждане в движение посредством бутане и в крайна сметка – неуспех при опита да се качи на мястото на водача, за да контролира непосредствено автомобила, не само не е в състояние да лиши Л. Б. Л. от качеството на „водач“ в описаната по-горе ситуация, а напротив – единствено потвърждават това негово качество, в светлината на цитираното по-горе задължително указание по приложението на Закона. Също така, никое от нарушенията не представлява „маловажен“ случай, тъй като обществената им опасност е типична за нарушения по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП и по чл.96 ЗДвП.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 20-0938-002366/ 02.07.2020 г. на НАЧАЛНИК на СЕКТОР “ПП” при ОД на МВР – ПЛЕВЕН в частта, в която на Л. Б. Л. ЕГН: ***** са наложени административни наказания на основание чл.174 ал.1 т.2 от Закона за движението по пътищата - глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца, за извършено нарушение по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** деянието в по-леко наказуемо такова: на основание чл.174 ал.1 т.1 от Закона за движението по пътищата - глоба в

размер на 500 /петстотин/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, за извършено нарушение по чл.5 ал.3 т.1 ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 20-0938-002366/ 02.07.2020 г. на НАЧАЛНИК на СЕКТОР “ТП” при ОД на МВР – ПЛЕВЕН в частта, в която на Л. Б. Л. ЕГН: ***** е наложено административно наказание на основание чл.180 ал.1 т.1 от Закона за движението по пътищата – глоба в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, за извършено нарушение по чл.96 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Плевен, в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.